

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 129.988 van 31 maart 2004
in de zaak A. 119.814/VII-26.359**

In zake : XXX,
 verblijvende te 4730 RAEREN,
 Hubertusweg 13

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de commissaris-generaal
voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, staatloze, op 17 april 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2002 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 11 april 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 30 april 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 22 januari 2004 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LODEWIJCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van adjunct-adviseur C. LECHAT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 19 oktober 1999 en verklaarde zich op 25 oktober 1999 vluchteling.

1.2. Op 11 april 2001 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 20 maart 2002 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de asielaanvraag onontvankelijk was en bevestigde hij de beslissing van de minister letterlijk als volgt:

"Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken krijgt een kopie van deze beslissing.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag onontvankelijk is. U heeft immers, zonder geldige reden, geen gevolg gegeven binnen de maand aan de oproeping noch aan de vraag om inlichtingen vervat in de brief die u aangetekend werd verstuurd op 30 januari 2002 op uw gekozen woonplaats.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

Behoudens een andere beslissing van de Minister van Binnenlandse zaken of zijn gemachtigde dient u binnen de vijf dag(en), ingaand op de datum van de kennisgeving van deze beslissing het grondgebied te verlaten (Koninklijk Besluit van 19/05/1993; artikel 17, par. 2, al. 2.).".

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat in een eerste middel de schending wordt ingeroepen van artikel 52, § 2, 4/ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat de verzoekende partij stelt dat haar raadsman op 13 februari 2002 een brief verstuurd aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met in bijlage een belangrijk nieuw element, namelijk een kopie van het arrest van het Hof van Beroep te Luik waarin de verzoekende partij erkend wordt als staatloze, zodat zij wel binnen de termijn van één maand gevolg heeft gegeven aan de vraag om inlichtingen;

Overwegende dat de brief waarnaar de verzoekende partij verwijst zich niet in het administratief dossier bevindt; dat overigens de verzoekende partij daarin geen enkele verklaring geeft waarom zij niet verschenen is op 13 februari 2002, noch de schriftelijke informatie verstrekt heeft waarom de commissaris-generaal in ondergeschikte orde verzocht heeft; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht aanvoert doordat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het nieuwe element, namelijk het arrest van het Hof van Beroep te Luik waarin zij erkend wordt als staatloze;

Overwegende dat uit de bespreking van het vorige middel blijkt dat de in de brief van 13 februari 2002 vervatte informatie geen nieuw element betreft; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij zich in een derde middel beroept op de schending van artikel 13 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (E.V.R.M.);

Overwegende dat de schending van dit artikel slechts dienstig kan worden aangevoerd indien de verzoekende partij tegelijk de schending van een door het E.V.R.M. beschermd recht of vrijheid zou aantonen; dat dit te dezen niet het geval is; dat het middel niet gegrond is;

2.4. Overwegende dat de verzoekende partij in een vierde middel de schending van artikel 7, 1 van de Vreemdelingenwet en van het Verdrag van New York betreffende de Status van Staatlozen aanvoert;

Overwegende dat de schending van voornoemde bepalingen niet dienstig kan worden ingeroepen nu uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de

commissaris-generaal gerechtigd was artikel 52, § 2, 4/van de Vreemdelingenwet toe te passen; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenendertig maart tweeduizend en vier, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	L. SCHWEIGER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. SCHWEIGER.

E. BREWAEYS.